

TATE JAMES

Ai grijă
pe unde
calci!

DEVIL'S BACKBONE • CARTEA A DOUA

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

Capitolul unu

REPREZENTANTUL CONSILIULUI BĂTRÂNILOR A VENIT CU VEȘTI DURE ASEARĂ. INCENDIUL A DISTRUS VECHIUL LABORATOR DE ȘTIINȚE DE LA NEVAEH ȘI, DE ASEMENEA, A FĂCUT O VICTIMĂ: UNUL DINTRE MEMBRII PERSONALULUI DE CURĂȚENIE A MURIT. BĂRBATUL A INTRAT ÎN GRABĂ CA SĂ ÎNCERCE SĂ STINGĂ FOCUL ȘI A FOST PRINS SUB O GRINDĂ CARE S-A PRĂBUȘIT.

PRIETENII MEI SUNT UCIGAȘI... ȘI NICI MĂCAR NU ȘTIAU CE FAC. ASTA MĂ ÎNDEAMNĂ SĂ MĂ ÎNTREB PENTRU CE DRACU' SUNT RESPONSABIL. TREBUIE SĂ PĂSTRĂM DISTANȚA FAȚĂ DE ASHLEY.

DE ACUM ÎNAINTE, VOI DOCUMENTA ORICE ȘI TOT CE IEȘE DIN COMUN. PENTRU ORICE EVENTUALITATE.

N. ESSEX, 15 DECEMBRIE

TELEFONUL MI-A VIBRAT PE NOPTIERĂ ȘI MI-A DISTRAS atenția de la serialul pe care-l urmăream în pat. Cu inima la gât, am scos mâna din cuibul de perne și am apucat mobilul. Dezamăgirea m-a lovit înainte să apuc măcar să dau un nume fărâmei de speranță care mi se strecurase în suflet, când am văzut că mesajul era de la Meg, de la fostul meu job, și *nu* de la cine speram eu.

Mi-am mușcat buza, am deschis mesajul și am oftat. Mă întreba dacă sunt în Panner City de Crăciun și dacă nu cumva vreau să preiau niște ture de masaj la Serenity. Era o ofertă tentantă... să las, pur și simplu, în urmă viața asta deprimantă și plină de anxietate din Prosper și să mă întorc la cea veche.

O bătaie scurtă și agitată în ușă mi-a întrerupt reveria melancolică.

— Layne! Mama ta vrea să te dai jos din pat azi. Coboară și fă-ți puțin apariția!

Tonul lui Nate era extrem de frustrat și am ridicat degetul mijlociu spre ușă... de parcă ar fi putut să-l vadă.

Cum nu i-am răspuns, a oftat prelung, apoi a bătut din nou.

— Știu că mă auzi. Ori cobori și afișezi un zâmbet pentru părinții noștri, ori mâine sunt în stare să organizeze o intervenție în loc de cina de Crăciun.

A spus-o pe un mârâit jos, ca să nu-l audă niciunul dintre părinți.

— Te rog!

Rugămintele de la urmă m-a doborât. Vocea i s-a frânt când a pronunțat cuvintele și, o clipă mai târziu, pașii i s-au îndepărtat pe hol. Am simțit că mă ustură ochii de lacrimi neplânse. Nu eram singura care suferea și nu era corect să mă port de parcă aș fi fost.

— Futu-i! am șoptit.

Am pus pauză serialului de care eram obsedată, o poveste delicioasă, dublată din germană în engleză, cu dușmani care ajung să se îndrăgostească, și am aruncat păturile de pe mine.

— La naiba, Essex!

Uram din tot sufletul când se purta ca un om normal și mă făcea să-mi pară rău de el. Dar adevărul era cert: Heath

era mai mult decât un prieten pentru el; practic, era fratele lui. Oricât de tare mă durea golul lăsat de Heath, pentru Nate trebuia să fie de o sută de ori mai rău.

După ce m-am târât afară din cuibul meu confortabil, am mers clătinându-mă spre baia din cameră. După toată teavtura de la școală cu incendiul și cu *Heath*, nu-mi dorisem decât să mă ascund într-o gaură și să nu mai ies niciodată. Mama mă convinsese cu blândețe, dar și cu insistență, să-mi dau examenele, pe care abia mi le mai aminteam acum, apoi ea și Max mă primiseră acasă. Deși bănuiesc că nu se așteptaseră să dispar în cameră și să nu mai ies zile întregi.

Trecuseră două săptămâni și jumătate de la incendiu. De când...

Mi s-a strâns gâtul, iar imaginea trupului inert al lui Heath, atârând în mijlocul camerei lui, mi-a fulgerat prin minte pentru a zecea mia oară. Mi s-au umplut ochii de lacrimi și i-am strâns cu putere, refuzând să le las să cadă. Plânsesem destul, iar asta nu schimba cu nimic ce se întâmplase.

— Adună-te, Layne! mi-am șoptit, ștergându-mă la ochi cu podul palmei, și am dat drumul la duș la maximum.

Dacă urma să cobor și s-o conving pe mama că sunt bine, trebuia măcar să fac un duș.

Problema era că nu fusesem nici măcar pe departe bine din momentul în care Heath se spânzurase.

Futu-i! Nu puteam s-o fac!

M-au podidit lacrimile și m-am prăbușit pe podeaua băii, plângând în hohote.

Nu știu cât timp am rămas așa. Tot ce știu e că într-o clipă mă înecam în propria baltă de durere și vinovăție, iar în următoarea Nate închidea dușul nefolosit și mă ridica de pe jos.

— Îmi pare rău, Ash! a murmurat, ducându-mă înapoi în pat. N-ar fi trebuit să te forțez.

Singurul meu răspuns a fost un mormăit înfundat și faptul că mi-am îngropat fața în gâtul lui. A oftat, m-a așezat în mijlocul fortăreței de perne, m-a învelit și a pornit din nou serialul.

— O să-i spun Carinei că ai răcit. Nu te grăbi!

A plecat, închizând ușa încet în urma lui, înaintea să apuc măcar să-mi limpezesc privirea și să-i mulțumesc. Ceea ce m-a făcut să mă simt și mai prost pentru că-l considerasem un diavol.

În cele din urmă, m-am certat singură suficient de tare cât să mă dau jos din pat din nou. De data asta, am făcut tot posibilul să *nu* mă gândesc la Heath cât am făcut duș, m-am spălat pe cap și m-am îmbrăcat cu haine curate.

— Ashley, puiule, Nate a zis că nu te simți bine! a exclamat mama când mi-am târât picioarele în bucătărie, unde pregătea fursecuri cu ajutorul lui Max, sau, cel puțin, în compania lui.

Mama părea să-și fi parcat noul soț pe un scaun, cu un cocktail în față. Deloc surprinzător, având în vedere că era obsedată de control când venea vorba de copt.

M-am silit să zâmbesc când mama s-a șters pe mâini și m-a prins într-o îmbrățișare.

— Sunt bine! am mormăit. Doar, ăă, alergii.

În ciuda faptului că era mijlocul iernii, ninge și nu fusem alergică la polen niciodată în viața mea.

Mama a trecut minciuna cu vederea, știind prea bine cât de greu apăsa decizia lui Heath pe umerii mei. M-a strâns doar mai tare în brațe, iar când mi-a dat drumul, am respirat puțin mai ușor.

— Bei ceva cu mine, Ash? mi-a propus Max, arătând spre cocktailul lui cremos. Brandy Alexander. Foarte festiv.

Am schițat un zâmbet și am clătinat din cap.

— Mulțumesc, dar... nu. Nu sunt genul de fată care bea brandy.

— Vino să mă ajuți cu aluatul pentru turtă dulce, dulceață! a sugerat mama, făcându-mi semn să intru mai adânc în bucătărie, dar apelativul pe care l-a folosit mi-a străpuns pieptul ca un cuțit.

Mi s-a tăiat respirația, iar stomacul mi s-a strâns, amintindu-mi de ziua în care încercasem să-i dau lui Heath o poreclă. Eram groaznică la porecle, dar el era atât de dulce...

— Ce-am spus? a întrebat mama, cu chipul împietrit, uitându-se fix la mine.

Mi-am umezit buzele, încercând din răspuț să mă țin tare. Totuși, cuvintele mă părăsiseră. Cum naiba să explic că eram complet distrusă pe dinăuntru și că bucățile sparte din mine îmi tăiau organele cu fiecare respirație?

— Ashley! a strigat Nate din pragul ușii, distrăgându-mi atenția de la mama și de la întrebările ei grele. Mă ajuți să agățăm instalația asta?

Zicând acestea, a ridicat un șirag de lumini de Crăciun, dar expresia îi era dură și încordată. Indiferent dacă-mi plăcea sau nu, măcar înțelegea prin ce treceam.

Am dat din cap repede, încuviințând, și am mormăit un „revin imediat” către mama, înainte să ies din nou în grabă din bucătărie. Nate n-a spus nimic când m-a condus prin living, spre bradul uriaș, de cinci metri, deja împodobit, din colțul camerei.

— Te simți bine? a murmurat, aruncând capătul instalației peste marginea șemineului.

Am tras aer adânc în piept, luptându-mă cu instinctul de a minți. Cu toate defectele lui, Nate nu-mi înghițea prostiile.

— Nu! am recunoscut. Tu?

A clătinat din cap, cu maxilarul încordat.

Într-un mod ciudat, asta m-a făcut să mă simt mai bine. Nu eram singură în durerea mea.

— Mama ta chiar iubește Crăciunul, a comentat el după câteva momente de tăcere. A fost mereu așa de...

S-a oprit, aruncând o privire nedumerită spre bucătărie. Hohotele de râs ale mamei au ajuns până la noi și m-au făcut să schițez un zâmbet.

— Mereu, am confirmat. Sau cel puțin de când îmi amintesc. La început, pentru că tata era plecat des, dar se întorcea întotdeauna de Crăciun, așa că voia să fie special. Apoi parcă a început să compenseze după ce s-au despărțit.

Nate a dat doar din cap și n-a mai spus nimic, continuând să aranjeze luminile complet inutile într-o cameră deja opulent decorată. Mama fusese mereu pasionată de Crăciun, dar asta era la alt nivel, chiar și pentru ea. Părea că Moș Crăciun explodase în mijlocul livingului și împrăștiase sărbătoarea pe fiecare suprafață.

Mai târziu, stăteam pe canapea, fără să îl ajut în vreun fel cu luminile, când s-a auzit soneria, iar Nate mi-a aruncat o privire curioasă.

— Ai mai primit vreo veste de la băieți? m-a întrebat, gândindu-se la același lucru ca mine.

Apăruseră neanunțați de Ziua Recunoștinței – aveau să facă la fel și de Crăciun?

Mi-am umezit buzele și am clătinat din cap.

— Nimic.

Nu că aș fi încercat foarte tare. După ce Heath se spânzurase în apartamentul lor, ne prăbușiserăm cu toții, copleșiți de durere și de vinovăție. Iar după ce Nate îmi explicase situația bizară cu transa și cu implicarea lor în incendiere și omorul din culpă – după ce Royce și Carter își dăduseră

seama că nu avuseseră niciun control asupra propriilor acțiuni –, situația se înrăutățise.

Niciunul dintre ei nu mai avea încredere în sine. Paranoia pusese stăpânire pe toți cu o mână de fier, iar eu abia dacă îi mai văzusem de atunci – nici măcar Royce nu mai venise să doarmă cu mine. În schimb, cineva angajase un bodyguard adevărat care să stea în fața camerei mele de cămin. Puțin spus că eram furioasă.

Singurul motiv pentru care Nate vorbea cu mine acum erau părinții noștri.

Probabil Max deschisese ușa, pentru că ecourile salutului său entuziast au străbătut casa, iar eu am ridicat din umeri.

— Dar *tu*?

Expresia încordată a lui Nate sugera că da și că pur și simplu nu voia să-mi spună. Bănuiam deja că eu eram singura pe care o evitau ca pe ciumă, dar tot mă durea să știu că aveam dreptate.

— Ashley! a strigat Max din holul de la intrare. Cadoul tău de Crăciun a ajuns mai devreme!

Nedumerită, m-am ridicat și i-am urmat vocea. O scânteie mică de speranță mi s-a aprins în piept, crescând cu fiecare pas, dar am rămas uluită când am văzut cine stătea în holul de marmură și își scutura zăpada de pe pulover.

— Tata? am scos un sunet subțire, înmărmurită de șoc.

Fața lui brăzdată de vreme s-a luminat într-un zâmbet larg.

— Bună, puiule, Crăciun fericit!

A deschis brațele și m-am aruncat în ele. M-a strâns la piept, iar eu am izbucnit în plâns, cu fața îngropată în puloverul lui de cașmir, încă presărat ușor cu fulgi de zăpadă.

— Ce cauți aici? am mormăit în pieptul lui, cu fața din nou udă de lacrimi. Credeam că nu poți...

— Mama a spus că ai nevoie de o îmbrățișare, mi-a șoptit el încetșor, așa că, dacă întrebă șeful, am simptome de răceală și gripă și m-am autoizolat. Bine?

Un râs ușor isteric mi-a scăpat la absurditatea faptului că zburase din Sudanul de Sud doar ca să mă îmbrățișeze. Pe de altă parte, tata era genul ăsta de om... cel puțin pentru mine.

— Stuart, ai ajuns! a spus mama din spatele meu și, cu reticență, i-am dat drumul.

Tata mi-a făcut cu ochiul, apoi i-a oferit mamei o îmbrățișare mult mai scurtă și un sărut pe obraz.

— N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume, Cara! Miroase cumva a turtă dulce?

Mama și-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul îi era imposibil de ascuns. Chiar și Max zâmbea, fără să trădeze nici cea mai mică urmă de gelozie că fostul soț al mamei se afla în casa lui. Cei trei păreau... în largul lor.

I-am privit cum se îndreaptă spre bucătărie, incapabilă să-mi șterg zâmbetul de pe față, chiar și atunci când Nate și-a dres glasul ca să-mi atragă atenția.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, am recunoscut, clătî-nând ușor din cap. Turta dulce e preferata tatei, iar mama n-a mai făcut-o de la divorț.

Nate n-a spus nimic, doar a dat scurt din cap. Totuși, când am trecut pe lângă el ca să-i urmez pe adulți, aș fi putut să jur că pe buze i se desena un zâmbet discret.

Capitolul doi

ASHLEY NU E BINE. SE ÎNVINOVĂȚEȘTE PENTRU CE S-A ÎNTÂMPLAT CU HEATH, IAR NOI SUNTEM PREA SPERIAȚI DE PROPRILE NOASTRE MINȚI CA S-O ASIGURĂM CĂ NU E VINA EI. ROYCE NICI MĂCAR NU-MI RĂSPUNDE LA TELEFON, AȘA CĂ NU POT SĂ-I CER AJUTORUL. TICĂLOSUL! POATE CARTER SE POATE OCUPA DE EA ÎN LOCUL MEU. EU SĂ FIU AL NAIBII DACĂ VREAU!

N. ESSEX, 24 DECEMBRIE

PENTRU PRIMA DATĂ DUPĂ SĂPTĂMÂNI ÎNTREGI, AM dormit adânc. După ce am stat de vorbă cu tata până târziu și am plâns mult prea mult din cauza lui Heath, am adormit în cele din urmă pe canapea, în fața șemineului în care pâlpâia focul. Când m-am trezit, eram din nou în patul meu, iar mirosul curat de detergent îmi spunea că așternuturile fuseseră schimbate. Probabil se ocupase mama.

Tristețea era încă acolo, ca un semn permanent pe inimă, dar puteam să respir.

Mi s-a părut mai ușor să intru la duș, știind că părinții mei – și Max – erau în casă, iar ei puteau să rezolve orice problemă. Nu-i așa?

Muzica de Crăciun se auzea delicat prin casă, iar râsetele sunau ca niște clopoței pe măsură ce coboram scările într-un ritm leneș, de dimineață târzie. Bucătăria era goală, dar i-am găsit repede pe cei trei părinți în living. Mama stătea pe podea, sub bradul uriaș, înconjurată de ceea ce păreau a fi sute de cadouri atent împachetate, iar fericirea pură de pe chipul ei era imposibil de ignorat.

Pe canapea, zâmbindu-i larg, stăteau alături tata și Max. Tata ținea în mână o cană aburindă – probabil ciocolată caldă, pentru că nu consuma cafeină –, iar Max avea brațul aruncat peste umerii lui. Era o imagine atât de intimă și de confortabilă, încât am ezitat, întrebându-mă brusc dacă nu cumva întrerupeam ceva.

— Bună dimineața, scumpo! m-a salutat mama, văzând că zăbovesc nesigură în prag.

S-a ridicat în grabă de pe podea și a venit țopăind să mă îmbrățișeze strâns.

— Crăciun fericit, Ash! Cum ai dormit?

— Ăă, chiar foarte bine! am recunoscut.

Tata s-a ridicat de pe canapea și m-a sărutat pe obraz, iar Max mi-a ciufulit părul cu afecțiune. Toți trei erau... al nai-bii de fericiți! Era puțin derutant, având în vedere dinamica.

— Bună dimineața, Nathaniel! a strigat tata, iar eu m-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Nate, somnoros și posac, cum își trece mâna prin părul ciufulit. Mulțumesc că m-ai ajutat s-o ducem pe asta mică în camera ei aseară. Spatele meu nu mai e ce-a fost.

Am clipit, confuză. Vorbea despre mine?

Nate a ridicat doar din umeri și a făcut un gest vag spre bucătărie, înainte să dispară din nou.

— Aă, eu merg să-mi iau o cafea, am mormăit, retrăgându-mă deja din scena de carte poștală din fața mea.

Un căscat zdravăn m-a zguduit când am intrat în bucătărie, unde Nate deja plana deasupra aparatului de cafea ca și cum ar fi fost marea lui iubire.

— Împarți și cu mine?

Mi-a aruncat o privire somnoroasă, apoi a ridicat din umeri. Din câte se părea, înainte de cafea nu era capabil de conversație. Am oftat și am luat o bucată de fruct de pe unul dintre platourile uriașe aranjate pe blat pentru micul-dejun. Dacă trebuia să-l aștept, aveam răbdare.

O clipă mai târziu, mi-a pus în față o cană cu cafea fierbinte și proaspătă.

Am clipit confuză, întrebându-mă dacă nu cumva scui-pase în ea, în timp ce aducea și o sticlă cu sirop de turtă dulce și niște frișcă, pe care mi le-a pus lângă cană. Totul fără să spună un cuvânt.

— Mersi! am murmurat, nesigură care era motivația lui.

A ridicat din nou din umeri, întorcându-mi spatele ca să-și facă propria cafea. *Ticălos ciudat și morocănos!* Înainte să mă întorc în living, i-am îndulcit cafeaua exact cum îmi plăcea, apoi am adăugat mult prea multă frișcă.

Tata s-a grăbit să-mi facă loc lângă el pe canapea, iar Max l-a strigat pe Nate ca să vină să deschidem cadourile. După o scurtă pauză, acesta a ieșit din bucătărie și s-a așezat cât mai departe posibil de noi. O cută i-a apărut între sprâncene în timp ce îi analiza pe adulții din cameră cu ochii mijiiți.

— Purtați toți pijamale asortate? a întrebat, cu o urmă de dispreț.

Mi-am mutat privirea spre mama și tata, apoi spre Max... și, într-adevăr, toți aveau variante diferite ale aceluiași material vesel de Crăciun. Nedumerită, m-am uitat la mine și am oftat scurt, ușurată că nu făceam parte din nebunie.

— Nu-l băga în seamă! a spus Max, zâmbind. Nate n-a fost niciodată o persoană matinală. Uite, Ash, ăsta e pentru tine!

Mi-a aruncat un pachet moale, pe care l-am prins cu o singură mână, ca să-mi protejez cafeaua.

— Mersi! am murmurat. Ăă, anul ăsta n-am apucat să fac prea multe cumpărături...

Le luasem mamei și lui Max câteva lucruri cu săptămâni în urmă, dar, după tot ce se întâmplase cu Heath, nu reușisem să intru în magazinele pline de oameni fericiți și muzică veselă.

— Nu avem nevoie de nimic, a spus mama cu un zâmbet cald. Să vă avem pe amândoi aici e tot ce ne-am dorit!

În timp ce vorbea, i-a prins mâna lui Max, iar el i-a sărutat degetele, cu o privire plină de dragoste.

Cât pe ce să mă înec de la dulceața momentului, i-am întins tatei cafeaua și am desfăcut cu grijă cadoul din poală. Apoi am făcut o grimasă.

— O! Ăă... Mulțumesc?

Am desfăcut bluza moale de pijama de Crăciun și am ridicat-o, privind-o uluită. Chiar ne luaseră tuturor pijamale asortate!

Nate a scos un sunet care putea fi foarte ușor un râs înăbușit, iar eu i-am aruncat o privire tăioasă.

— Nu-ți face griji, fiule! Avem una și pentru tine, a râs Max, aruncând un cadou în direcția lui.

Nate l-a prins și a afișat un zâmbet aproape dureros de forțat.

Am rânjit, savurând faptul că nu eram singura vizată.

— Hai, Essex! Deschide-!

Nate a făcut-o cu reticență, schițând încă un zâmbet chinuit când și-a scos propriul set de pijamale cu omuleți de turtă dulce!

— Îmbrăcați-le! a exclamat Max entuziasmat, zâmbindu-ne larg.

Am clătinat din cap, simțind brusc presiunea sufocantă de a juca rolul de familie fericită, nu doar de a privi totul cu confuzie și dispreț.

— Ăă, de fapt, nu mă simt prea bine...

Pe chipul mamei s-a zugrăvit imediat îngrijorarea, moment în care un junghi ascuțit de vinovăție mi-a străpuns pieptul.

— Of, scumpo, tot nu te simți bine? Ți-ai luat temperatura?

A întins mâna ca să-mi atingă fruntea, iar eu m-am strecurat de pe canapea, în afara razei ei, aproape sufocându-mă cu propriile minciuni.

— Da, ăă, credeam că mi-a trecut, dar se pare că nu. O să ies puțin la aer, dacă e în regulă.

Ajunsesem deja la jumătatea drumului spre ieșire când mama a protestat, confuză.

— Ash...

— Vin și eu! a anunțat Nate, întrerupând-o pe mama și oferindu-mi exact ocazia de care aveam nevoie ca să scap.

Nu mă așteptam, de fapt, să vină cu mine; presupusesem că folosea ieșirea mea ca pe un pretext convenabil să evadeze și el din scena ciudată de tip Hallmark care se desfășura sub bradul uriaș. Așa că am luat rapid o haină și mi-am vârât picioarele într-o pereche de bocanci.

Am deschis larg ușa din spate și am tras adânc în piept aerul înghețat, apoi am pășit pe gazonul acoperit de

zăpadă. Omățul îmi scârțâia sub picioare și un zâmbet mic mi-a atins buzele.

— Așteaptă-mă! a strigat Nate și m-am uitat peste umăr.

Tocmai ieșise pe aceeași ușă și sărea într-un picior, trăgându-și celălalt bocanc. Își aruncase o haină pe el, dar era descheiată, iar tricoul lui avea mai multe găuri, lăsându-i pielea expusă. Deloc potrivit pentru vremea de afară.

Am clătinat din cap și mi-am continuat drumul prin zăpadă.

— De ce? am întreat, incapabilă să-mi stăpânesc gura sau curiozitatea.

— De ce am spus că vin cu tine?

Pașii îi scârțâiau mai repede decât ai mei, de parcă se grăbea să mă ajungă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știu. Nu credeam că tu...

M-am oprit, oftând frustrată.

— De ce mă urmărești? Știi foarte bine că nu sunt bolnavă.

— Nu ești? a mormăit el, aparent în barbă, dar, când m-am oprit brusc și l-am fulgerat cu privirea, a ridicat mâinile în semn de capitulare. Uite, eu... nu cred c-ar trebui să fii singură.

Mi-am mijit ochii.

— De parcă ți-ar păsa!

A ridicat din sprâncene.

— Păi, îmi pasă! Nu mă întreba de ce, pentru că mă scoți din sărite. Ești o scorpie de gheață pentru care s-a jucat cu sentimentele prietenilor mei, dar, dintr-un motiv blestemat, chiar îmi pasă dacă ți se întâmplă ceva, Ashley.

Uluită, m-am uitat la el câteva secunde bune. Apoi un fior adânc a spart tensiunea și am clătinat din cap.

— Prostii! Vrei doar să rămâi în grațiile lui Max și să joci rolul fratelui mai mare și plin de compasiune.

M-am întors cu spatele, mi-am strâns brațele în jurul corpului și am tropăit mai departe prin zăpadă, îndepărtându-mă de casă și de toată fericirea sufocantă dinăuntru.

Nu meritam să fiu fericită. Nu după cât de tare îl deza-măgisem pe Heath.

— Afirmația asta nici c-ar putea să fie mai departe naibii de adevăr, a murmurat Nate în urma mea, dar l-am ignorat și mi-am continuat marșul hotărât prin zăpadă.

După câteva momente, a oftat.

— Unde mergem, Layne?

— *Noi* nu mergem nicăieri. Lasă-mă-n pace!

Eram din nou o scorpie morocănoasă, dar, cu cât mă îndepărtam mai mult de casă și de globul de zăpadă al magiei de Crăciun pe care părinții noștri se străduiau disperat s-o creeze, cu atât mă simțeam mai rău. Vinovăția și regretul mă apăsau din nou, iar eu doar... voiam să fiu singură.

De fapt, nu era adevărat.

Nu voiam să fiu singură – voiam să fiu cu Heath.

Nate n-a mai spus nimic, dar nici nu s-a întors naibii înapoi în casă. Cum nu puteam să-l salt pe umăr și să-l car înapoi cu forța, nu prea aveam ce să fac în afară de a-l ignora.

Așa că asta am făcut până am ajuns la marginea lacului micuț din spatele proprietății lui Max. Era înghețat bocnă, dar nu eram chiar atât de proastă să mă aventurez pe gheață, așa că am scuturat zăpada de pe banca de lemn și mi-am trântit fundul deprimat pe ea.

O clipă mai târziu, Nate s-a așezat lângă mine și am stat amândoi cufundați într-o tăcere deplină aproape o veșnicie. De fapt, probabil că fuseseră doar câteva minute, însă frigul

a început să-mi pătrundă prin pantalonii de trening și un fior mi-a cuprins pielea.

— Deci..., a spart Nate liniștea, părând cât se poate de confortabil în ciuda faptului că rupturile din tricoul lui îi expuneau pielea direct aerului înghețat. Vrei să construim un om de zăpadă?

Am întors capul atât de brusc, de parcă eram naibii în *Exorcistul*, și l-am privit uluită – și ușor îngrijorată.

— Ești drogată?

Cumva, întrebarea mea i-a smuls un zâmbet autentic de pe buzele frumoase, iar el a clătinat din cap.

— Mi-aș dori! Totul ar avea mult mai mult sens dacă ar fi doar o psihoză indusă de droguri, nu?

Am mormăit, strângându-mi brațele și mai tare în jurul corpului. De data asta, eram de acord.

— I-ai spus lui Max? l-am întrebat după alte câteva minute de tăcere. Despre... incendiu, adică?

Evident, Max știa despre Heath. Toată lumea știa. Dar rahatul care se întâmplase înainte? Nu discutaserăm despre asta. Deloc.

Nate a oftat adânc.

— Nu! Tu i-ai spus Carinei?

Mi-a scăpat un râset scurt și amar, și am clătinat din cap.

— Ce naiba aș putea să-i spun? Că prietenii tăi sunt responsabili de incendiere și de omor din culpă, dar că habar n-aveau ce făceau? Că au acționat ca niște somnambuli și nu-și amintesc absolut nimic? Că tu aproape...

— Bine, am înțeles! a izbucnit el. Același motiv pentru care nu i-am spus nimic tatei. La naiba, dacă ar ști...

Nate a clătinat din cap cu un geamăt slab.

— Busola lui morală e mult prea fixată pe nord. Ne-ar obliga să raportăm totul la poliție și să-și pună încrederea în

sistemul de justiție. Dar cum naiba ne-am putea apăra când nu avem habar ce s-a întâmplat de fapt?

Am înghițit în sec, încuviințând, apoi mi-am tras genunchii la piept, încercând să mă încălzesc.

— Și atunci ce facem acum?

Oftatul lui scurt m-a făcut să-mi întorc din nou fața spre el. Fruntea îi era brăzdată adânc, iar tensiunea îi încadra buzele strânse.

— Noi? Nimic. Tu trebuie să stai naibii departe de noi până când...

S-a oprit din nou, ridicând din umeri.

Am ridicat dintr-o sprânceană, așteptând continuarea. Până când ce? Până când altcineva se sinucidea? Până când erau toți morți? Mi s-a pus un nod în gât care mi-a înăbușit protestele, dar lacrimile care mi se adunau în ochi i-au spus exact unde-mi zburase mintea.

Privirea lui Nate, la rândul ei, era o adevărată agonie.

— Îmi pare rău, Ashley! a spus aproape în șoaptă.

Mi-am mușcat interiorul buzei, disperată să-mi țin plânsul sub control.

— Nu e corect! am spus răgușit.

Nu voiam să păstrez distanța și-l uram pe bodyguardul profesionist care apăruse la ușa mea în prima noapte petrecută înapoi în cămin. Royce își luase toate lucrurile și lăsase un străin în locul lui... În concluzie, eram nespus de supărată pe el, chiar dacă îi înțelegeam motivele.

Nate nu m-a contrazis. Doar și-a lăsat capul în jos și și-a trecut o mână peste ceafă, ca și cum nu știa ce să mai spună. Eram doi în situația asta.

De undeva, doar pentru că era incredibil de liniște acolo, în zăpadă, s-a auzit sunetul unui motor care se apropia.

Ceea ce era ciudat, pentru că era ziua de Crăciun și nu mai aveam alte rude.

— Auzi o mașină? am întrebat, în caz că mi se părea.

Ceea ce nu era exclus, având în vedere toată situația.

Nate și-a întors privirea spre mine și și-a înclinat capul, ascultând.

— Da! Aștepți pe cineva?

Mi-a scăpat un râs amar.

— Sigur, unul dintre zecile mele de prieteni vine să stea cu mine și să bârfească despre viețile noastre amoroase. Ah, stai! Așa e! Singura mea prietenă n-a mai vorbit cu mine de câteva săptămâni.

Nu că aș fi învinovățit-o pe Carly – avea și ea destule pe cap. Dar tot mă durea să fiu abandonată atât de repede.

Motorul s-a apropiat și mai mult și, o clipă mai târziu, s-a oprit. A urmat sunetul unei portiere trântite. Oftând, m-am ridicat în picioare. La urma urmei, mai bine aflam ce altă nebunie aranjaseră părinții noștri într-o încercare eroică de a salva primul nostru Crăciun împreună.

— Te înșeli! a spus Nate încet, în timp ce traversam din nou terenul înghețat spre casă. Carly nu e singura ta prietenă.

Mi-a aruncat o privire lungă atunci când m-am uitat peste umăr, apoi s-a uitat în altă parte.

— Royce încă e prietenul tău... doar că-i e al naibii de frică să nu te rănească.

Era ceva ciudat în felul în care rostise numele lui Royce, dar am alungat gândul. Auzeam salutul entuziast al lui Max din interiorul casei, iar curiozitatea a câștigat. L-am ignorat pe Nate și am intrat hotărâtă înapoi în casă, lăsând mici pete de zăpadă pe podeaua de lemn în timp ce-mi scoteam bocancii.

— Ash? Nate? a strigat mama. Voi sunteți? Veniți aici! Tocmai a sosit următorul cadou!

Mi-am înăbușit un geamăt și m-am îndreptat spre hol, imaginându-mi orice, de la o mașină sport până la un tigru viu, legat cu o fundă uriașă. Dar niciuna dintre aceste două variante nu m-ar fi șocat la fel de tare precum ceea ce mă aștepta lângă ușa din față.

— Crăciun fericit, Ash!

Cele trei cuvinte și vocea pe care crezusem că n-o voi mai auzi vreodată – aproape m-au omorât. Un hohot mi-a izbucnit din piept și m-am aruncat înainte, fără să mai am vreun control asupra propriilor acțiuni.

Din fericire, m-a prins, iar brațele lui puternice s-au închis în jurul meu de parcă fuseseră făcute anume să mă țină.

Am plâns la pieptul lui, convinsă că halucinam, iar el mi-a mângâiat părul, cu un chicotit nespuns de cald, de bogat și de real. Specific lui... Heath.